

Nr 739

Av herr **Sjönell**, om åtgärder mot missbruk av teknisk sprit.

Fr. o. m. september månad 1966 tillverkas inte längre starkdenaturerad alkohol i form av röd- eller blåsprit. Av rationaliseringsskäl har man övergått till s. k. T-sprit, som innehåller endast denatureringsmedlen metyletylketon och metylisobutylketon och dessutom saknar färgämne. T-spriten innehåller i likhet med röd- och blåsprit 95 volymprocent råcellulosasprit med en etanolhalt av ungefär 90 % och metanolhalt varierande mellan 3 och 5 %.

T-spriten får säljas på samma villkor som gäller för handeln i övrigt och kan också utan tillstånd köpas i större partier från Vin- & Spritcentralen. Enligt bestämmelserna rörande olovlig försäljning av rusdrycker, som också är tillämpliga i detta fall, får T-spriten icke utlämnas då det finns anledning anta att den är avsedd att användas i berusningssyfte.

Under den tid som T-spriten funnits i handeln har konstaterats flera fall av missbruk, t. ex. i Stockholm, där ett antal fall också utretts laboriemässigt. Dessa undersökningar visar, att symtomen vid T-sprittföräring inte väsentligt avviker från följdillstånd som iakttagits vid missbruk av röd- respektive blåsprit. En observation som tycks vara genomgående är att T-spriten har något bättre drickbarhet än sina föregångare. Endast ett fåtal av de undersökta patienterna ansåg, att T-spriten smak och lukt var särskilt motbjudande. Uppblandning med läskedrycker och t. o. m. vatten underlättade avsevärt föräringen.

Hittillsvarande erfarenheter tyder på att missbrukare förmår dricka avsevärda kvantiteter T-sprit med verkningar såsom stark trötthet och temporär minnesförlust. T-spriten drickbarhet synes också i någon mån kunna bero på att den saknar färgtillsats.

Det är naturligtvis av största vikt att missbruk av T-sprit kan förhindras. Detta är inte möjligt under nuvarande förhållanden. För att begränsa missbruket kan två handlingslinjer följas. Antingen måste åtkomstmöjligheterna beskäras eller också kan T-spriten göras mindre drickbar genom tillsättande av något ytterligare preparat. Det förstnämnda alternativet synes kunna leda till administrativa svårigheter samtidigt som det lägger ett alltför stort ansvar på försäljningsställena i detaljhandelsledet. Erfarenheterna hittills tyder på att åtgärder riktade mot T-spriten drickbarhet — t. ex. genom tillsats av ett färgat och ur smaksynpunkt motbjudande preparat — kan få avsevärd effekt.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte påtala missbruket av s. k. T-sprit och begära åtgärder så att dessa förhindras i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1967

Bengt Sjönell (cp)
